

REGELŐ.

Pesten csötörtökön november 17^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Ősz hava falun.

Fontos perem miatt egész nyarat kelle Pesten töltenem. Ezt megnyertem minden nap reményemben, de valóban talán elveszttem. Erőködtem, hogy még törvényszünet előtt ítéltessek-el, és így a' falusi élet gyönyöreiről az idei nyáron lemondottam. Milly élet ez a' városban! Kimenni minden nap reggel hét órakor biráim udvarlására; délelőtti időmet azon jegyzések gyűjtögetésére fordítani, mellyek ügyem fölvilágosítására hathatnának: estve reszketve figyelni, nehogy az ügyvédek által határozott órát elmulasszam; nyomtatómhoz sietni, hogy tanú- és okleveleim kinyomtatását sürgessem; végre mit sem alunni, 's egyébbel nem is álmadni, mint tanácskozással és törvény-ítélettel. Illyenek egy szerencsétlen peresnek édes gyönyörei.

Mind ezen gondaim daczára eljő a' törvényszünet, 's perem el nem ítéltetett. Mit vala tennem? Még is csak kellett e' kénytelen nyugalom hasznát keresnem, pihenésre egyébiránt is nagy szüksége levén egészségemnek. Elfogadtam tehát azon meghívást, mellyel már régen megtiszteltek: hogy t.i. jönnék-ki Mezőfalvára. — Pestről tizenöt mértföldnyi távulságra — gondolám — nem kell majd félni, hogy városi szokásra találjon az ember. Egész utamban képzeltem azon gyönyörű békét és szabadságot, mellyben ott részesülendenék.

2.

Köleshegyiné asszonyságnál kevés látogatót reménylék találni. Ugy rendeltem mindent, hogy ebéd előtt oda érjek. De nem kissé valék meglepve, midőn a' kastél udvarába behajtván, kocsisomnak szaporított ostor-csattogására az ablakokon felhőként láttam megjelenni az asszonyságokat. Rövid idő múlva — nem tudom hova — mind ezen szépségek eltűntek. Nem vagyok elég hiú gondolni, hogy kedvemért mentek volna el valamieskét változtatni piperéjökön. Elég az, hogy a' terembe lépén, csak magát találtam Köleshegyinét, egyik barátnéját és Sziklási urat, egy kis szomszéd jószág birtokosát, és fényszeretőt, kinek elnézlék a' társaságban ötven évű korá-

ért és szokássá lett látogatásaiért a' régi kor iránt szembetűnő hódulását.

Alig valának megtéve az első üdvözlések, már Köleshegyiné ezt kiáltá: „Valóban ön gyönyörű ember! jobbkor nem érkezhett volna. Eppen whistünkhez egy negyedik kellett; ön majd fog néhány robbot velünk játszani.“ Mentegetém magamat, 's ez ellen kifogásokat tevék, említvén, hogy ebéden uti ruhámban meg nem jelenhetek. — „O hisz az nem sürgető — vizszónzá az asszonyság — mi most csak hét orakor szoktunk ebédelni, hogy testvérem 's a' vendég urak kényelemmel végezdhessék vadászatukat.“

Erre nem felelék; leültem a' játékhoz, egy kevéssé sajnálván, hogy még most nem lehetett ebédhez ülnöm. Hosszacskaig tartván a' játék, 's nem látván, hogy az asszonyságok olly hamar megszűnni akarnának azzal, eszökbe juttatám, hogy valóban nem volnék bemutathatólag öltözve. — „Minő bolondság! — kiáltá a' házi asszony — hisz' itt falun vagyunk. Ön felségesen van öltözve!“ — 'S így hozzá fogtunk a' hatodik robbhoz.

3.

Már most tökélyesen kételkedtem szabadulásom felől, midőn az ebek ugatása bejelenté a' vadászoknak haza tértét. Azonban egy óránál több mult-el, míg tálaltak. Ebéd után (mellesleg meg kell jegyezni, hogy ebéden egyébről szó nem volt, mint a' vadász uraknak hős tetteikről) — egy kis pihenésre számoltam. De alig szörböltük a' kávét, már a' labdály-asztalhoz (Billard) hurezoltak.

Ott ismét találkoztam reggeli játszó társommal, ki a' Whist közben meg nem szűnt volt az ütések felől vitatkozni, miután már megestek: a' labdályon pedig dicsekedve jelenté előre a' lökéseket, 's egyikök sem sült-el! Azonban emberem elhitette velünk, hogy a' legügyesebb 's leghíresebb labdályzókkal játszott, 's ezek nem adtak neki előre egy lokésnél többet.

Játékom végezve lévén, meg kellett néznem a' fővárosi Károlynak, Köleshegyiné testvérenek, játékát. Ez engemet erőszakkal kevert játékába, mivel fogadásokat kelle tennem, hogy ő nyerendi a' parthiet.

Mivel Mezőfalván nem szokás, hogy az asszonyok is labdályozzanak, úgy vélem, hogy az asszonyságok magukra maradtak, bár nem győződhettem meg e' felől, mivel olly későre nyertem vissza függetlensegemet, hogy a' terembe menni többé nem bátorkodtam, 's végre szobámba mentem-fel. Lefeküdtem, örömmel gondolván, hogy holnap mi sem kényszerítend korán felkelni, 's elmellőzvé minden perbeli gondot, éppen kéjes álomban ringatóztam, midőn Károly, magyar legvakmerőbb vadászaink egyike, hozzám betoppan,

's fülhasítólag danol: „hogyan, — 's mind alusznak?” — Szélvész gyanánt nyitá-fel ablaktábláimat, 's kikelt restségem ellen. — „Rajta rajta! — mondá — mindjárt hat óra lesz. Mindnyájan készen vagyunk. Kelj-fel, 's induljunk hamar. Ma reggel gyönyörű hajtó vadászatunk lesz a' borjúréten. Ugy gondolom, szerencsés leend nap-palunk.“ — Eleget emlegettem, hogy nyomorú gyalogló vagyok; egyébiránt is ügyetlen, rövidlátó, 's a' vadászatnak átaljában nem imádója: de módom nem volt megmenekedni. Letelepedett szobámban; öltöznöm kellett, míg ő mindig biztatott, hogy vadászatunk szerencsés lesz, 's nálam nélkül nem fognak vadászni.

(Végzet következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

P á r k á n y i s o k a d a l o m. *(Végzet.)*

Hétfőn — a' piros hajnal hasadtát sem várhatván-be, némelly zötyögő robajtól ébresztetnek-föl — a' tegnapi séta után mély álomba merült Esztergomiak. Ekkor t. i. félre vont függönyök közt félig csukva tartott szemekkel nézi az illyesmihez nem szokott idegen, miként sietnek csikorgó taligáikkal a' mesteremberek a' dunai révhez. — Szombati napon a' városi mesteremberek mulatják magukat annak nézésével, miként viszik véghez hetenként a' városba csődült és mámoros fővel hazatérő falusiak kerék-zuzzó 's löcs-törő tolongásaikat, és illy alkalmammal ezek nagy nevetés tárgyai. — Vagy talán valaki azt mondja, hogy a' falusi kocsikát lovak húzzák, 's kénytelen mennek veszélybe? Igaz, hiszen ők is azoknak helyettesei ekkor! — De megálljunk kevéssé! Nézzük csak, miként futnak a' kövezeten! Mondja már most valaki, hogy nem haladunk előre! — panaszkodjatok utasok, hogy gödrös utsaikövezetünk?! — A' laptikásokat követik később az ökrök, 's lovak. — De minek említsem ezeket? Hiszen kiki tudja: ezek arra mennek, merre őket hajtják. — Nem említem tehát, hogy marhavásár lesz, 's hogy miként szoktak itt parolázni czigányaink; nem akarok mindennapiságokkal föllépni, sem a' kedden tartandó kirakodó-vásárban megjelenő néptömeget taglalni: azt említem még, hogy a' környékbeli (főkep káposzta-) vásárlók az idén megcsalatkoztak; mert a' vidéki (p. o. pesti) vevők, kik nagyobb mennyiségben (hajó-számban) szoktak itt vásárolni, az ideit, a' nélkül is szűk. termést nagyobb részint elkapták előleik; a' min, mint hallám néhányan zúgolódtak is, azt vetvén okul, hogy kár volt az új törvények értelmében megengedni „a' szabad adást-vevést“ (mert tudni kell, hogy itt ez előtt az ellenkező divatozván, vidékiek csak akkor vehették össze az árú-

kat, ha a' környék már kipótolta szükségét.) A' pesti Társalkodó 86-dik száma 342-dik lapjának jobb szeletén találkozó szavakat igen illőknek látom ide: „Lám egyesülnünk kellene abban, hogy minden született polgár célirányos neveltetésben részesülvén, az egész társaság feleljen minden legkisebb tagjáról, 's egy-egy az egészért, az egész pedig mindegyért jót álljon: de bezeg itt nem egyesülünk, hanem kiki a' maga érdekével külön válik.“ — Azonban ha egyes személynek nincs elegendő pénze, a' környék részére eleve korán össze vásárlani nagyobb mennyiségben az árukat, ez nem elegendő ok (véleményem szerint) a' szabad adás-vevési jogot gátolni. — Álljanak tehát társaságba, majd győzik a' terhet, 's akkor el van döntve a' panasz, és a' párkányi kereskedő-tér nem nyer „pesti“ nevet, mint hangzott az üres vádolat. — „Kössünk — (ugymond hazánknak ama köztiszteletű nagy fija) mi újabbak, neveltebbek már valahára egy szebb frigyet, melly alatt nem egyesek haszna, 's előmenetele lappang, hanem a' közjó melegítő sugara fényledez!“
B. É-ből.

K Ü L Ö N F É L E .

Szép olvasónéinknak valami a' „Herr von-ról“ *)

Látván milly sebes léptekkel haladnak-elő édes hazai nyelvünkben — még szépeink is — lehetetlen nem örvendeni. Nem sok idő kíváncsít már, 's a' társaságokban — nem mondom száműzött — német helyett kényők szerint fölváltva magyar nyelven — és pedig teljes csinnal — mulathatnak némbereink.

Sajnos azonban tudnunk, hogy a' köztársaságban nincsen egy szó is, melylyelannyira visszaélnének, mint ez: „ur“ — Mindennapiság t. i. a' nőknél férjöknek így nevezése — de ez még hagyján. — Nem rég a' művészeknél — magát a' mestert-illette — ezen nevezet **): most, alig fűrészték, alig lábszíjazták-meg a' tanítványt (inast), már is e' névre ásitozik, 's annak teszi csak hiv szolgálatját, ki őt „urnak“ nevezi 's a' t. — Tudván ezt szépeink, a' megszólítandó piperkőczöket megbántva vélték — ezen annyira lealacsonyított egyszerű „urral“ czimezni. Mit tettek?! — a' Németektől kölcsönözték — a' magyaros „ur“ helyett — a' többet jelenteni látszó

*) E' jelen cikkely írására — a' napokban — egy ékes szólló magyar Cicerone teljes kecsű szóváltása adott alkalmat. Ó t. i. minden válogatott beszéd-módja mellett is engemet „Herr von-nak“ nevezvén, e' czimzetet azon pillanattól — mert csak a' jó magyarság közben lehete olly fül-sértő — annyira megutáltatá velem, hogy legott eltökélém e' megszólítás kiűszöbölése iránti értekezésemet.

**) Ha példák nélkül is elhiszik szépeink ezen állításom valóságát, nem lesz még is fölösleges emlitenem ama tulságos „ur-vágyot“, melyet egy kis városi műhely czimerén ezeket olvasva „V. F. szűcs mester ember ur“ tapasztaltam.

„Herr von—t.“ Milly szörnyű nyelv-bitorlás! milly visszaélés ez?! 's mennyire szükséges volna ezen idegen nevezést szépeinkkel megtáltatni, kinek nyelvcsinosisátunk csak kissé szíven fekszik, könnyen általláthatja; mert midőn alig nyitunk ajtót, valamely tisztessé körben lépendők — már csoportosan — mint a' szorgalmas méhecske májusi virág-harmattal — úgy is annyira gyűlöletes „hogyan van Herr von N. urral?“ terhelten tódulnak előnkbe szépeink. Most tehát — a' haladás idején — volna legcélszerűsabb e' veszélyes konkolyt kiirtani. Ámde miként? erre szó-nyomozó nyelv-prityek kíváncsiak; ez pedig én nem levén, zavarban halászni *) mit ér? „Jót vagy semmit“ mondják szépeink nemde? De vélekedni is szabad ám, hiszen nem én leszek első incompetens bíró, sem utolsó. — Véleményem tehát ez:

Ha valamely idegen személylyel találkozunk szépeim, nemde azt kérdejük: „honnét, v. hova-való?“ (németül: „von wo? wo her?“ feleletül pedig nyerek: „pest-i, hédervár-i“ („von Pest, von Hédervár“). Nyilvános tehát: hogy azon „von—t.“ a' magyarban egy — i — raggal (suffixum) fejezzük ki; így hát jövődöben „Bokros“ nevű „czukrukat, galambjokat, pitypatatyjokat, parti fecskéjekeket, magányos verebűket, lelkűket, szívűket 's a' t.“ — ha azt kívánják kifejezni „ur innét, vagy onnét“ az az „„Herr von““ — Bokros — i urnak (Herr von Bokros helyett) kell nevezniük. Hogy ez nem ujítás, csak utba igazítás, kitetszik onnét is, mivel a' magyar — főkép nemes származatú — tulajdon nevekben is meg van, p. o. „Lukácsy, Mezey“ sőt a' praedicatumokban, mellyek éppen azt tudatják velünk: honnét ur, vagy nemes ez v. az, már meg is különböztetetik ezen értelem: így írjuk „ágasi Ágasy József“ 's a' t. Nem szenved tehát semmi kétséget, hogy a' szóban levő „Herr von—t.“ a' tulajdon névhez ragasztott — „i“ — és „ur“ kifejezi; egyedül azok fognak ellenem kikelhetni, kiknek nevök már magában is — i — betűvel végződik. Ezeknek meg — azt tartom — elég lesz azon vigasztalás, hogy a' főntebbi mód szerint őket mindig „Herr von“ értelemben szólíttatják meg; nemcsak kifogást nem tehetnek, mert az írásban — y — betű különböztetheti őket az — i — raggal meghosszabbított nemtelen névtől — miben most is van visszaélés. — Igen fogok tehát jövőre örövendeni, ha szépeink az ajánlott módon szólíttatják kedveseiket, vagy megtartanak azon szabályt — mint a' nevekben látszik, hogy a' „Herr vonnal“ csak azok neveiknél élne — magyarosan, kik nemesi származásúak.

B. É — u b ó l.

*) Ezen kifejezést csak azon föltétellel közlöm: hogy szépeink a' halásznak meg-ne mondják; mert bár honnét vette is eredetét, én mindig azt hallottam halászainktól: „hogy ők a' zavaros vízben szeretnek halászni.“ —

Rendkívüli elragadtatás. Ennek példáját csak a' parisi színházakban lehet feltalálni. Midőn kevés idő előtt Taglionil a. mint Sylphide az operák theatrumában fellépett volna, jeles tánczolója által a' nézőknek egyikét annyira megbájlá, hogy az mintegy magán kívül levén, a' mellette ülő asszonyság fejről egy csomó virágot lerántott, 's azt könnyei özönével áztatván a' híres tánczosné lábaihoz veté. A' tulságos enthusiástát számos fiatal uracsok körülvevén mint mély érzésű műbarátot csudálták a' helyett, hogy a' charentoni gyógyházba vezették volna.

Hosszú élet jeles példái. September 14-kén halt-meg Londonban a' 108 évű Wallau Olivia asszony, kinek életben maradt férje jelenleg 102 esztendő. A' nevezett asszonyság 50 unokát, 1804 kisunokát, 's 50 kisunoka-gyermekeket hagyott maga után. Végső leheletéig tökéletes lelki jelenléttel 's csudálatos testi erővel birt. — Ugyan azon városban van egy vándorló üstmives, ki hasonlókép 108 évet számlál.

Zsidók Chinában. Ezen birodalomban van egy zsidó gyarmat, melyről Davis hires utazó a' Chinaiakról írt munkájában következő adatokat közöl. A' chinai Zsidók Krisztus urunk sz. e. mintegy 200 esztendővel jutottak ide. Beszélük, hogy elődjek azon Juda nevű napnyugoti birodalombul költöztek mostani lakóföldjekre, melyet Josua Egyiptusbul történt kiköltözése után kerített birtokába. Öntudósításaik szerint 27 betűjek van ugyan, de közönségesen csak 24-et használnak. Ha a' sinagógában bibliát olvasnak, átlátszó lepel fedi-be arcaikat, mely szokás által Mózes emlékezetét inneplik, ki midőn a' hegyről leköltözött, a' 10 parancsnak hirdetése alkalmával, hasonló lepellet fedi vala be képét.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. Pesten nov. 10-kén élete 68-dik évében, epelázból mult-kingos Gyöngyösi Somogyi Antal nr, kir. tanácsnok, a' t. n. jász 's kun kerületek nádori fő kapitánya, és több t. n. megye táblabírája. Hült tetemei Alsó Peténybe (Nógrád megye), a' nemzetségi sirboltba vitettek — Gyászolják halálát kesergő fiai: t. Gyöngyösi Somogyi Károly és Ferencz; ezeknek hiteseik m. Tóth-Prónai báró Prónay Emma és Bethleni gróf Bethlen Rozália asszonyságok kesergő magzatjaikkal együtt.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' tűz feltalása. (Végzet.) — Ugy látszik mindazáltal, mintha maga a' természet vezette volna az embert azon módra, mely után a' tűz ismeretéhez jusson. A' menydörgés hányszor nem hányja-le tüzeit a' földre? Az Egyiptusiak maguk megvallják, hogy ők éppen illy nem vélt-eset által jutottak a' tűznek ismeretére. Gyakran támad a' tűz valamely dörgölés, surlódás és némely anyagok forrása által. Néha bokrokat és erdőket forró szél is meggyújtott. Vitruvius író azt hiszi; hogy legelsőbb az emberek innen kapták a' tüzet. De hogy a' tűzokádó hegyekről ne szálljunk, majd minden országban találunk olly tüzre, mely magától gyulad. Jelesen olasz országban, de máshol is olly helyek találtnak, melyeken a' föld színe akármeddig éghető anyagot meggyújt. Chinából egy hiteles író azt mondja, hogy Kam-si tartományban egy tiizkút van, mely fölé akasztván az edényt ebben húst főznek. Persiának egyik erdejében, nem mélyen a' földben, találtnak tűz-csatornák, melyek némely

helyen kiűtvén, bokrot vagy fát, melyet azon helyen a' tűz ér, eléget. Azonban noha lehetett olly idő, melyben az emberek nem tudták használni a' tüzet, de hinni nem lehet, hogy nem ismerték volna. Mert ki kevés fáradságot nem sajnál némelly írókat vagy legalább Katona Mihály munkáját olvasni, melyet magyarul is irt e' czim alatt „Közönséges természeti földleírás, vagy geographia physica“ *) — meg fog győződni arról, hogy mióta földgolyónk áll, tűz is volt mindig; de az embereknek annyi tudományuk nem volt, hogy a' tüzet használni vagy élesztetni tudták volna akkor, midőn akarták. Ezen oknál fogva tartotta-fel és hagyta emlékezetben minden nép azon ember nevét, kinek a' tűz feltalálását köszönhetik. A' Görögök isteníték Prometheust, és feltalálóját a' kanócnak (vagy Ferula nevű fűnek, mely éppen olly könnyen gyul, mint a' mi csepű-kanóczunk és taplónk) avval dicsőíték, hogy őt hitték Jupiter mennyei tüze meglopójának.

A' régiek hagyományai és a' mostani vad népek cselekedetei után gyánitanunk lehet, milly módon támasztottak tüzet az első emberek, midőn arra szükségük volt. Nem sokáig kellett az embereknek azon törődniük, míg kitáldták, hogy ha két kövecset összeütünk, szikrát ad. De ez nem vala elegendő, mivel kanócz vagy gyújtó, melybe a' szikrát akasztották volna, még nem ismertetett. A' szükség, minden találmány anyja, hamar megtanítá az embert, hogy két összedörzsölt fa szikrát és lángot ad. Azt mondja Sanchoniaton Phönícia történetében, hogy a' Phoeniciaiak voltak első feltalálói a' tűznek. Így

*) Nagyobb felvilágosításért bátorzkodunk egy darabot a' tűzről belőle közleni. A' tűzokádó hegyek egész föld kerekiségén el vannak szórva. Legnagyobb részüök szigetekben van, vagy ha a' száraz földön, nem messze a' tengertől. Európában legnevezetesebbek Aetna Siciliában, Vesuv; Hekla; Strangolino, a' lipari szigetben. Az Aetna legrégibb tűzokádó hegy. Környéke termékeny, legteteje kopasz, 's mély hamuval vagy mély hóval és jégtáblákkal fedve; e' hónap árultatása teszi legnagyobb részét a' cataneai püspök jövedelmének. Mikor kezdett e' hegy tüze legelőször kiűtni, nem tudjuk; az bizonyos, hogy a' legrégibb írók (mint Thucidides) ugy említik ezen dolgot, mint semmi újágot. Már Julius Caesar alatt olly rettenetes volt kigyuladása, hogy a' tenger vizét, melyhez egy mérföldnyire esik, egészen a' Lipari szigetig ugy felforraltta, hogy a' halak megdöglöttek, és megsültek benne. De legrettezetesebbek voltak az 1609-ik esztendőbeli kiűtései, midőn tízennégy várost és falut pusztított-el; az 1693-iki pedig negyvenhat várost 's falut borított-el, és 93.000 ember veszté életét. 1755-ben és 66-ban a' Vezuvval együtt égett. — Az Aetnából már eddig kifolyt láva vagy anyag tenne 4 ollyan hegyet, mint a' Vezuv. Ha Cataneában valaki kutat ás, öt vagy hat lávaretegen keresztül kell neki ásni, melyek földdel vannak beborítva; mire, némellyek szerint, 16.000 esztendő kívántatik: mert a' lávákön nem könnyen fészkel magát-meg a' föld. Először csak porral lepi azt be a' szél, azután több hasonló részecskék ülepednek-le rajta, míg végre a' valóságos föld réteggé válik, mire sok idő kívántatik. A' Vezuv Krisztus szül. után mintegy 79-ik esztendőben adta-ki magát Vespasian császár alatt; e' kiűtést ifiabb Plinius bővebben leírja. Ekkor temette-el Herculanium és Pompeji városokat 's a' t. A' kis islandi szigetben tíz, Ázsiában még több tűzokádó hegy van; szintén így Sumatra, Filippi, Java, és Ceylon szigeteken. Andamen szigetében 60—70 mázsás köveket köpdös magából a' hegy. Afrikában is találni tűzokádó hegyeket. Amerikában pedig a' Cordilleras es Andes bércei mintegy be vannak vetve tűz-okádó hegyekkel; némellyek ezek közül tüzet, mások csigákat, mások kása-forma pépet vetnek-ki magukból. Ime tehát mindenütt van tűz.

mondják a' Chinák és Görögök. És valósággal a' vad népek még most is hajdankori módon támasztanak tüzet. Későbbi találmány a' Görögöknél az aczel és koha; még későbbi a' tapló 's a' t.

Talán valamint egy jeles író is gondolkodik, onnan gondolhatjuk azt, hogy a' régiek szüntelen égő tüzet tartottak, mivel féltek, hogy ha kialunnék a' tűz, nem tudnának többé gyújtani. Ezért voltak a' Romaiaknál a' Vesta- szüzek, kiknek a' tüzet örökké élesztetni kellett: így volt Persiában a' szokás és Galliában is. És innen támadhatott végre a' tűz-imádás, melly oly sok népnél volt szokásban.

A. J. J.

Széditő forrás. — Zólyom vármegyében, Ribán falu mellett, oly erős érczes forrás van, melly fölött repülő madarak elszedülnek, és földre hullanak.

EMLEKMONDÁS.

A' j á m b o r

— — Boldogságot lelhet csak szívében,
Nem pedig Krösusnak halmozott kincsében.

BARCSAY ÁN—UT

Szeget szeggel.

A' millyen a' mosdó, olyan volt a' kendő,
Fűzfa-hegedűhez nádvonó illendő.

MÁTYÁSY JÓZSEF UTÁN K. H. K. J.

Mulandóság képzezte soha sem száll-meg minket búsabban, mint midőn elhunyt kedveseink sirját látogatjuk. Velek töltött örömeink lelkiünk elejébe omlanak, 's elszorítják ezt azon eszméltetéssel, hogy ők 's ezen örömek nincsenek többé! Azon szellő, melly sirjok bogácsai közt susog, bús sejtést lenget reánk.

FÁY UTÁN Barthi.

Gnomák. Ha az életet szereted, el ne tékozzol az időt; mert időből szerkeztetik az élet.

Az emberi szokatetnek nagy 's jótékony tettei legragyogóbb fénye az ember életének. Azokat teljesíteni üdvösség; teljesítéseket pedig köszönet-vágytalanul elhallgatni legfényesb érdem az erény koszorújára.

SÜTKEY.

Betűrejtvény.

Cs-vel vernek, ütnek; még is sok gazdának
Élelmet csak ezzel szerzének 's adának.
É. lehetsz, ha tested 's lelked bajt nem szenved,
Sz. ha külsőd 's tetted dicséretet enged
K. függhet akárhol, becses midőn remek,
Ha tested szép része, kedvelik a' szemek.
J. az, ki jár; veréb, trücsök ezt nem teszi;
Édes; tag; fájdalmas, kór ha körülveszi.
N. számos sokaság, gyakran okozhat zajt;
P. ha étek, illyest gyermek sokszor ohajt.
T. a' dühös állat 's ember, ha haragos.
V-vel Vas megyében egyik mezőváros.

VERES.

Előbbi rejtvény: Nyelv.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utaza 612.